

BÖLÜM 1

UMACIYA DİKKAT!

Hafif bir esintinin önüne kattığı küçük balıkçı teknemiz, dalgaların üzerinde aşağı yukarı sallanarak batıdaki uzak sahile doğru ilerliyordu. İrlanda'nın yeşil tepelerine bakıyor, hava kararmadan önce manzarayı olabildiğince incelemek istiyordum. Yirmi dakika içinde karanlık çökecekti.

Aniden kükreyle uluma arası bir ses duyuldu. Balıkçılar panik halinde etrafa baktılar. Şiddetli bir rüzgâr çıktı. Kuzeyden yaklaşan kapkara bir bulut ve çakan şimşeklerle birlikte ufak teknemiz dalgalanıp hırçınlaşan denizin üzerinde endişe verici bir şekilde sallanmaya başladı. Köpeklerimizin üçü de inlemeye başladı. Genellikle hiçbir şeyden korkmayan Pençe, Kan ve Kemik adlı kurt köpeklerimiz deniz yolculuğundan hiç hoşlanmıyorlardı.

Bense dizlerimin üzerinde teknenin baş tarafına tutunmuş öylece dururken soğuk kulaklarımı ısıyor, dalgaların sıçrattığı sular gözlerimi yakıyordu.

Hayalet ve arkadaşım Alice küpeştenin alt kısmına sığınmış, kendilerini olabildiğince korumaya çalışıyorlardı. Dalgalar birden azgınlaşmıştı. Bu bana sıradan bir doğa olayı gibi gelmiyordu. Alabora olmak üzereydik. İki dalga

arasındaki boşluğa kayarken ansızın teknemizi kibrit çöpüne çevirip hepimizi boğabilecek dev bir başka dalga belirdi.

Fakat her nasılsa hayatta kalarak dalganın tepe noktasına tırmanmayı başardık. Hemen ardından doluya tutulduk; tekneye yağın sert buz kütleleri üstümüze başımıza çarpmaya başladı. Neredeyse tam tepemizde yine şimşek çaktı. Başımı kaldırıp hemen üzerimizdeki o kapkara bulutta bakınca küre şeklinde iki ışık gördüm.

Şaşkınlık içinde bu ışıklara baktım. Birbirlerine çok yakınlardı ve bize doğru bakan bir çift göze benziyorlardı. Sonra, ben bakarken değişmeye başladılar. Bunlar *gerçekten de* gözdü; üstelik kara bulutun arasından son derece belirgin bir şekilde bize bakıyorlardı. Soldaki yeşil, sağdakiyse maviydi ve hiddetle parlıyorlardı.

Acaba tüm bunları hayal mi ediyorum? diye düşündüm. Hayal gördüğüme kanaat getirerek gözlerimi ovuşturdum. Ama hayır; hâlâ oradaydılar. Alice'in dikkatini çekmek için bağırarak üzeriydim ki bir anda yok olup gittiler.

Rüzgâr çıktığı gibi dindi ve bir dakikadan daha kısa bir süre içinde dev dalgalar dindi. Deniz fırtına öncesindeki halinden bile daha sakindi, artık arkamızdan esen rüzgâr sayesinde çok daha hızlı ilerliyorduk.

“Beş dakika içinde sizi kıyıya çıkartacağım!” diye bağırıyor balıkçı. “Fırtınalara bile iyi tarafından bakmak gerekir.”

Aklıma bulutun içinde gördüğüm gözler geldi. Belki de bu, yalnızca hayal gücümün bir oyunuydu. Yine de bundan Hayalet'e bahsetsem iyi olurdu, ancak şimdi sırası değildi.

“Fırtınanın öyle ansızın çıkması çok tuhaftı!” diye bağırdım.

Balıkçı başını iki yana salladı. “Hiç de değil,” dedi. “Denizde tuhaf şeyler görebilirsin, ama bu sadece basit bir fırtınaydı. Bazen böyle hiç beklemezken geliverir. Tabii deniz epey karıştı. Dalgalar neredeyse bir tsunami dalgası kadar vardı. Ama şu bizim emektar tekne görüldüğünden daha sağlamdır.” Balıkçı keyiflenmişe benziyordu. “Şafak sökmeden dönmem gerek ve şu anda iyi rüzgâr alıyoruz.”

Hayalet neredeyse cebindeki son parayla cömert bir ödeme yapmış olsa da balıkçı büyük bir riske girmişti. Mona Adası’ndan denize açılarak batıya, yani İrlanda’ya doğru yola koyulalı sekiz saat olmuştu. Eyaletin işgalinden kaçan mültecilerle birlikte o adada birkaç tehlikeli ay geçirmiştik. Fakat ada sakinleri artık yakalayabildikleri mültecileri Eyalet’e –yani işgal kuvvetlerine– iade etmeye başlamışlardı. Yoğun aramalar yapılıyordu. Oradan kaçma vakti gelmişti.

“Umarım burada daha iyi karşılanırsınız,” dedi Alice umutsuz bir şekilde.

“Eh, öncekinden daha kötü olamaz herhalde kızım,” dedi Hayalet.

Bu doğrudu. Mona’ya neredeyse ayak basar basmaz kovalanmaya başlamıştık.

“Burada fazla sorun yaşamazsınız!” diye bağırdı balıkçı, rüzgârın ıslığına rağmen sesini duyurmaya çabalayarak. “Sizin oralardan buralara gelen fazla olmamıştır, üstelik bu çok büyük bir ada. Besleyecek birkaç fazladan boğaz, yerli halk tarafından çok da sorun edilmeyecektir. Üstelik

hayalet olarak iş bile bulabilirsiniz. Kimileri buraya ‘Perili Ada’ der. Gereğinden fazla hortlak olduğu kesin.”

Hayaletlerin işi Karanlık’la idi. Tehlikeli bir işti ve ben de ustam John Gregory yanındaki çıraqlığının üçüncü yılındaydım. Cadılar, öcüler ve her türden doğaüstü yaratıkla nasıl başa çıkılabileceğini öğreniyordum. Hortlaklar genelde pek büyük bir tehdit oluşturmazdı. Hatta çoğunun öldüğünden dahi haberi yoktu. Doğru kelimeleri kullanarak Aydınlık’a gitmeye ikna edilebilirlerdi.

“Burada kendi hayaletleri yok mu?” diye sordum.

“Hayaletlerin nesli tükeniyor,” dedi balıkçı. Tuhaf bir sessizlik oldu. “Duyduğuma göre Dublin’de hiç yokmuş, tabii bu durumda kentin umacıların istilasına uğraması normal.”

“Umacı mı?” diye sordum. “Umacı nedir?”

Balıkçı güldü. “Hayalet çırağısın ve umacının ne olduğunu bilmiyorsun, öyle mi? Kendinden utanmalısın! Derslerine daha sıkı çalışman gerek.”

Balıkçının yorumları beni sinirlendirmişti. Ustam düşüncelere dalmıştı ve balıkçıyı dinlemiyordu. Daha önce umacıardan hiç bahsetmemişti, üstelik çantasındaki Yaratıklar Kitabı’nda da böyle bir kayıt gördüğümü hatırlamıyordum. Şimdiye dek karşılaştığı yahut hakkında duyular aldığı tüm yaratıklara dair notlar ve onlarla nasıl başa çıkılabileceğine dair bilgiler içeren resimli bir ansiklopedi olan bu kitabı kendisi yazmıştı. ‘Hortlaklar’ bölümünde umacı adının geçmediğine emindim. Hayaletin bu yaratıkların varlığına dair bilgisi olup olmadığını düşünmeye başladım.

“Evet,” diye devam etti balıkçı. “Sizin mesleği yapmak istemezdim. Onca fırtına ve tehlikesine rağmen denizde olmak, bir umacıyla yüzleşmekten çok daha güvenli. Umacı-lara dikkat edin! Boğulmayı delirmeye yeğlerim!”

Tam o esnada konuşma sona erdi. Balıkçı bizi taşlık sahiliden denize uzanan ahşap bir iskeleye yanaştırdı. Köpekler vakit kaybetmeden tekneden atladılar. Biz iskeleye çok daha yavaş çıkabildik. Uzun süren yolculukta üşüyüp kaskatı kesilmiştik.

Çok geçmeden balıkçı tekrar denize açıldı ve biz de iskele boyunca ilerleyip taşlık sahile indik. Attığımız her adımla taşların çıkardığı seslerden, yaklaşmakta olduğumuz kilometrelerce öteden bile duyulabilirdi ama en azından karanlıkta görünmemiz çok zordu. Üstelik eğer balıkçı sahiden haklıysa bu kez öfkeli ada halkı gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmayacaktık.

Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve hava iyice kararmıştı, ama yine de ileride yerleşim yerine benzer bir yapının silüetini gördük. Biraz daha yaklaşıncı bunun yıkık dökük bir kayıkhaneye olduğunu anladık ve geceyi orada geçirdik.

Şafakla birlikte daha güzel bir gün başladı. Bulutlar dağılmış ve rüzgâr azalmıştı. Hava hâlâ soğuktan ama şubat ayının son günlerindeki bu sabah, yaklaşan baharın habercisiydi.

Balıkçı buraya Perili Ada demişti. Adaya verilen diğer ismin, ‘Zümrüt Ada’ isminin, daha uygun olmasını umuyorduk. Oysa gerçekte Eyalet de en az burası kadar yeşildi.

Çimenlerle kaplı bir tepeden aşağı iniyorduk; hemen altımızda nehrin her iki kıyısına dağılmış yerleşim yerleriyle Dublin kenti uzanıyordu.

“Umacı nedir?” diye sordum Hayalet’e. Her zaman ki gibi her ikimizin de çantasını ve asasını ben taşıyordum. Hayalet’se hızlı adımlarla önümüzden ilerliyordu ve Alice’le ben ona yetişmek için çabalıyorduk.

“Tam olarak bilmiyorum evlat,” dedi omzunun üzerinden bana bakarak. “Muhtemelen buralıların bizim bildiğimiz yaratıklardan birine verdikleri addır. En mantıklı açıklama bu. Mesela bizim öcü diye bildiğimiz yaratığa dünyanın farklı yerlerinde *cin* hatta *gulyabani* bile denir.”

Kana susamış deşicilerden, nispeten zararsız, yalnızca gürültü çıkarıp insanları korkutan köşk gümbürtücülerine kadar değişen çok çeşitli öcü tipleri vardı. İnsanların bu yaratıklara farklı isimler verdiğini düşünmek çok tuhaftı.

Ustama bir gece önce fırtınada gördüklerimi anlatmaya karar verdim. “Yakalandığımız fırtınayı hatırlıyor musunuz?” diye söze girdim. “Tepemizdeki kara bulutun içinde tuhaf bir şey gördüm; bizi izleyen bir çift göz.”

Hayalet durup dikkatlice bana baktı. Çoğu insan böyle bir şeye inanmaz, kimileriye kahkahalarla gülerdi. Söylediklerimin çılgınca olduğunun farkındaydım ama ustam beni ciddiye alıyordu.

“Emin misin evlat?” diye sordu. “Tehlikedeydik. Sonrasında aksini iddia etse de balıkçı bile korkmuştu. Bu gibi durumlarda zihnimiz bize tuhaf oyunlar oynayabilir. Hayal gücümüz böyle şeyler görmemize neden olabilir. Bulutlara

yeterince uzun süre bakarsan aralarında birtakım yüzler görebilirsin.”

“İşin içinde hayal gücünden çok daha fazlası olduğuna eminim. İki göz vardı, biri yeşil diğeryise maviydi ve hiç de dostça bakmıyorlardı,” dedim.

Hayalet başını salladı. “Dikkatli olmalıyız. Yabancıyı olduğumuz topraklardayız; hiç bilmediğimiz tehlikelerle karşılaşabiliriz.”

Bunun üzerine yürümeye devam etti. Alice’in bu konuşmaya katılmamasına şaşırılmışım; yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bir saat kadar sonra havada balık kokusu aldık ve çok geçmeden kentin dar, kalabalık sokaklarında nehre doğru ilerliyorduk. Günün erken saatleri olmasına rağmen sokaklar omuz omuza ilerlemeye çalışan insanlar ve her köşe başından bize seslenen sokak satıcılarıyla doluydu.

Sokak çalgıcıları da vardı; yaşlı bir adam keman çalıyor, birkaç genç oğlansa düdüğü öttürüyordu. Fakat tüm bu karmaşaya rağmen kimse bizi durdurup bu kentte ne aradığımızı sorgulamıyordu. Mona’dakinden çok daha iyi bir başlangıç sayılırdı.

Çok sayıda han vardı, ancak hepsinin kapısında dolu olduklarına dair uyarılar asılıydı. En sonunda birkaç boş han bulduk. İlkinin fiyatı çok yüksekti. Ustamın yanında hemen hiç para kalmamıştı ve üç dört gece bir yerde konaklayarak biraz para kazanmayı umuyorduk. İkinci handa herhangi bir sebep gösterilmeden geri çevrildik. Ustam sorun etmedi. Bazı insanlar Karanlık’la haşır neşir olan

hayaletlerden hoşlanmaz, peşlerinden tehlikeli yaratıkların eksik olmayacağını düşünürdü.

Daha sonra nehrin yüz elli metre kadar gerisindeki dar bir sokakta boş odası olan bir başka han daha bulduk. Hayalet düşünceli bir şekilde bu hana baktı.

“Boş odaları olduğuna şaşmamalı,” dedi Alice güzel yüzünü buruşturarak. “Kim burada kalmak ister ki?”

Ben de başımı salladım. Hanın girişi boya istiyordu ve birinci kattaki pencerelerin ikisiyle zemin kattaki bir başka pencere tahta parçalarıyla kapatılmıştı. Tabelanın bile elden geçmesi gerekiyordu; tek bir çiviye asılıydı ve esen her rüzgârla birlikte taş döşeli zemine düşecek gibi oluyordu. Hanın adı Ölü Kemancı’ydı, tabelanın üzerinde keman çalan bir iskelet resmi vardı.

“Eh, başımızın üzerinde bir çatıya ihtiyacımız var ve mızızlık edecek kadar çok paramız yok,” dedi Hayalet. “Hadi girip hancıyı bulalım.”

İçerisi öyle karanlıktı ki burayı gören dışarıda gece oldu sanabilirdi. Bunun bir nedeni tahtayla kapatılmış pencere-lerse bir başka neden, dar sokağın karşısından hana doğru eğilen binaydı. Giriş kapısının karşısındaki tezgâhın üzerinde titrek bir mum ve ufak bir çan vardı. Hayalet çanı alıp gürültülü bir şekilde çaldı. Başta hiçbir karşılık gelmedi, fakat sonrasında merdivenden ayak sesleri duyuldu. Hancı içerideki iki kapıdan birini açıp odaya girdi.

Yağlı saçları gömleğinin yıpranmış yakasına düşmüş, iri yarı, asık suratlı bir adamdı. Suratından düşen bin parçaydı ve bitik görünüyordu. Ancak ustamı görüp de cübbe, kukuleta ve asayı fark edince hal ve tavırları değişiverdi.